

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Putování do Orlických hor
Zakladatel střediska
Smrt Václava III.

... a další!

Milí čtenáři,
na Strašnice se právě snesla příšerná bouřka doprovázená speciálními efekty, které se patrně kvůli rozpočtu nevešly do sci-fi filmu o zkáze planety Země. Nicméně není důvod k panice, pokud si správně pamatují, jsou letní bouřky tradičním poslem přicházejících prázdnin a všeho co k nim patří. Ať to jsou borůvky, odřená kolena, klíšťata, usínání pod hvězdami či vzpomínání na laskavá chladná roční období.

Nesmím zapomenout ani na letní tábory, rohový kámen skautské činnosti. Je možné a pradávné, že kvůli pracovní a hlavně nepracovní zaneprázdněnosti celé redakce čtete toto číslo již na jednom z táborů, které 35. středisko pořádá. Pokud je tomu tak, ať se vám vyhýbají komáři a zranění. Musím končit, vypnout počítač a schovat se před blesky pod peřinu.
Váš

TECKLIS

PLÁNOVANÉ AKCE

16. 7. – 30. 7.

LETNÍ TÁBORY V SEDLE

30. 7. – 6. 8.

ROVERSKÝ TÁBOR

26. – 28. 8.

BOURÁNÍ TÁBOŘIŠTĚ V SEDLE

NOVÁ KLUBOVNA STŘEDISKA

Jako úplně čerstvou zprávu ze střediskové rady přinášíme informaci, že vedení střediska podepsalo nájemní smlouvu na novou klubovnu v Dětské ulici ve Strašnicích. Klubovna o rozloze osmdesáti metrů prošla a prochází rekonstrukcí, rukama i nohama činovníků střediska, roverů a najatých řemeslníků. Nutno říci, že vedení střediska na přípravách pracuje již od zimy.

Na další zprávy o nové klubovně se můžete těšit v příštích vydáních střediskového zpravodaje Lokali.

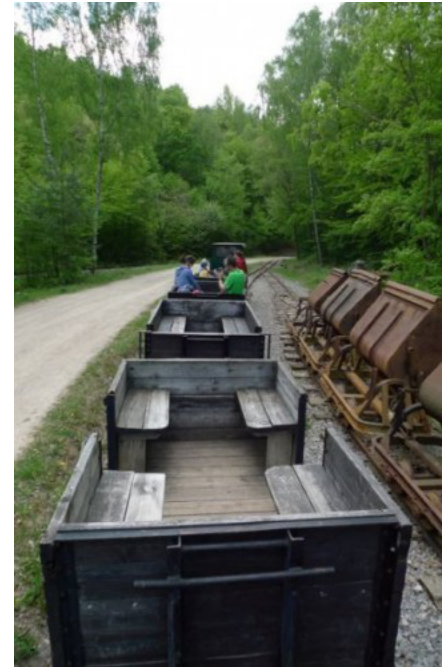
Za střediskovou radu

MUDRC

LODĚNICE

VÝLET Z 13. NA 14. KVĚTNA
PETR HAVLÍČEK/LIŠÁCI

✓ pátek v pět hodin odpoledne jsme dorazili ke klubovně se spoustou věcí. Věci jsme si uložili dovnitř a vydali se s Mrňousem do parku. Mrňous nám řekl, že si máme stoupnout do kruhu a říct svá jména. A potom jsme hráli hru s koštětem. Potom jsme ještě hráli mnoho dalších her, například jsme měli papír, kde byli napsaní všichni vedoucí a my jsme vyplňovali podle poschovávaných papírků, kde pracují, co studovali, jejich věk, mimoskautský zájem a zajímavost. Když jsme hry dohráli, tak jsme se vrátili do klubovny. Tam jsme si řekli výsledky a šli jsme zase ven a hráli vybiku. Když jsme ji dohráli, tak jsme večeřeli a šli jsme spát. Beňa nám vyprávěl pohádku o krokodýlovi, o neposlušném prasátku, lvovi a o králíkovi. Moc se nám líbila. Potom jsme měli jít spát, ale zlobili jsme tam.

Otevírali jsme dveře a bouchali, tak nakonec přišel Kocour, napomenul nás, to musel udělat víckrát, až si vzal na pomoc Sovu, vyprávěli nám, jaká mají doma zvířátka a potom už jsme usnuli.

Ráno jsem se vzbudil, šli jsme na snídani, před kterou jsme si popřáli „Nic“, a potom jsme vyrazili na výlet. Před tím jsme si uklidili věci, které jsme na výletě nepotřebovali. Jeli jsme ze zastávky Chodovská Tvrz autobusem 125 a dojeli jsme na Smíchovské nádraží. Odtud jsme metrem jeli na Zličín a odjeli jsme příměstským autobusem na zastávku, odkud jsme šli po úzké cestě směrem k první svačině. Potom jsme ušli dlouhou cestu do dolů, kde jezdil starý vlak. Vlak jsme si prohlédli a pán nám půjčil kameny, které jsme na konci cesty vrátili. Pokračovali jsme k ohništi, kde byly lavičky a my jsme si dali oběd. Pak jsme pokračovali a Ondra rozdával bonbóny, i když neměl narozeniny. Pak už jsme se vraceli na Chodovskou Tvrz, ale ujel nám autobus, takže jsme se museli vracet složitější cestou. V klubovně jsme si sbalili věci, řekli si výsledky a vydali se za rodiči.

VÝLET S PŘESPÁNÍM

DAVID HAVLÍČEK

✓ pátek večer jsme se všichni sešli i s velkými skauty. A šli jsme do našeho parku, kde jsme hráli hry. Jedna byla, že si klekl ten, na koho Mrňous ukázal, a dva, co byli vedle něj, museli říct jméno toho, na koho chtěli střílet. Ten si potom klekl taky. Ten, kdo zůstal poslední stát, vyhrál.

Další byla hra s koštětem. Uprostřed stál Mrňous, někoho zavolal, pustil koště a vyměnil se s ním. Ale když jsme stihli chytit koště rychleji, než dopadlo na zem, Mrňous se musel vrátit. Jinak se vyměnil a ten druhý zůstal uprostřed.

Potom jsme šli do velké klubovny, kam jsme si na začátku dali baťůžky. Ti, kteří chodili do 3. třídy, ještě mohli hrát A-Z kvíz, my mladší jsme si museli vyčistit zuby a hned jít spát. Beňa nám vyprávěl pohádku na dobrou noc. Potom odešel dolů do nižšího patra, protože my jsme spali ve třetím, a on šel do druhého. Děti tam svítily baterkou, takže jsem s bráchou nemohl usnout, a pořád tam někdo klepal, k tomu jsme se občas přidali, abychom jim to oplatili.

Ráno jsme si vyčistili zuby a snídali jsme rohlíky namazané marmeládou - jedna byla čokoládová, druhá meruňková a třetí borůvková. Ještě před tím jsme si ale popřáli. Chytili jsme se za malíčky a Beňa řekl: „Co si budeme přát?“, někdo vykřikl „Nic“, tak jsme všichni vykřikli „Nic!“.

Pak jsme vyrazili na výlet. Ale ještě před tím jsme velké věci, které na výletě nebudeme potřebovat, dali k výtahu, který to vše vyvezl do prvního patra. Nejdřív jsme vyrazili autobusem na Smíchovské nádraží, jeli jsme metrem, linkou B, a potom jsme vystoupili a šli jsme někam k dřevěným stolům a tam jsme si dali první svačinu. Potom jsme šli někam, kde byl takový divný vláček. Nedovezl nás na žádnou zastávku. Ale ještě před tím jsme měli v lese závod, kdo bude první u závory. První byl Máťa, druhý jsem byl já, třetí Péťa a čtvrtý Jindra. Když jsme se projeli vláčkem, dali jsme si druhou svačinu u ohniště, ale oheň nebyl zapálený. Při svačině jsme ten vlak viděli dvakrát. Pak jsme vyrazili na obrovitánskej kopec a já jsem upadl. Naštěstí jsem se neskutálel až dolů. Když jsme sešli z kopce, tak jsme šli na autobus, který jezdí mimo Prahu a potom ještě na jeden, který nás dovezl na Smíchovské nádraží, kde nás opustila Sova. V metru Péťa nacytal Beňu, když ho nechal opakovat barvy. Pak už jsme se vrátili ke klubovně, odvezli jsme si věci výtahem, Kocour nám je tam naskládal do zvláštní pyramidy, a venku už na nás čekali rodiče.

SLAVNOST U POMNÍKU PADLÝM V KVĚTNOVÉ REVOLUCI 1945

LOGAN – 35. OS KLUB „NIBOWAKA –GILL“

Letošní oslavy výročí pražského povstání v květnu 1945 se náš klub oldskautů zúčastnil na pozvání Východočeského klubu celních veteránů u pomníku padlým v Mukařovské ulici ve Strašnicích 5. 5. v 11 hodin. Příslušníci Celní správy ČR se tu sešli, aby uctili památku padlého respicienta finanční stráže Václava Boříka, jehož jméno je uvedeno na pomníku mezi prvními. Naši skauti se po mnoho let scházeli na tomto místě k pietním vzpomínkám, takže svou účastí letos oldskauti 35. OS klubu na této slavnosti zastoupili i naše 35.středisko a položili zde také květiny. Příslušníci Celní správy ČR se zúčastnili i s čestnou stráží a trubačem. Pietní shromáždění započalo státní hymnou s položením květin u památníku, na které přišli i žáci z blízké národní školy s učitelkami a mělo velice slavnostní ráz. Proslov k přítomným o významu pražského povstání pronesl předseda VKCV plukovník v.v. Bohumil Brandejs. Čestnou stráž stáli i členové skupiny vojenské historie v dobových uniformách finanční stráže, jež byla předchůdkyní dnešní celní správy za předmnichovské republiky. Byli jsme rádi, že jsme mohli touto akcí poděkovat symbolicky těm hrdinům, kteří neváhali položit své životy za svobodu vlasti. Mezi ně patří i náš skaut Jaroslav Rada, jehož jméno nese 35. středisko.

KRONIKA: VÍKENDOVÁ VÝPRAVA

10. – 12. 6. 2016

VÝLET DO ČÁSLAVI

PETR HAVLÍČEK

Desátého června jsme se sbalili a jeli jsme na Hlavní nádraží, kde na nás čekali skauti. Pak jsme jeli vlakem do Čáslavi. Mezitím do vlaku přišel chlapeček s tátou a žebrali o housku, že si prý nestihli vzít svačinu. Beňa jim dal svačinu a zeptal se, jak se jmenuje ten malý kluk. Prý David. Potom jsme dojeli na místo. Mártý se opozdil. Pak jsme šli do klubovny, která byla v chalupě. Tam jsme si odložili spacáky a dali jsme si večeři. Popřáli jsme si „Nic“ a šli jsme postavit stany. Kocour ho měl hned a myslel si, že se soutěží o rychlost. Sysel říkal, že ne. Davídek s Daníkem se šli zajímat o nějakou díru. Přidal se k nim Gába, že tam prý bude spát se Syslem.

Druhý den ráno jsme se vzbudili a hráli jsme na mrazíky. Nejdřív byl mrazík Sysel, který se snažil krotit svoji sílu, aby mu stačili i malí skauti. Pak nás čekala snídaně. Popřáli jsme si: „Bez hladu, těla týrání, přejeme si dobré chutnání“. Během dne jsme hráli hru na znovuvystavění Čáslavi po požáru. Museli jsme si rychle sbalit věci, které jsme měli zachránit před ohněm. Někdo vzal plyšáka. Potom jsme dostali dvě cihly a peníze. Kdo jich na konci nasbírá víc, vyhrává. Naše skupina byla zelená. Byli tam se mnou Davídek, Lucka, Dorotka a Majda. V druhé skupině byli Gába, Ondra, Daník, Kačka, Terezka a Alenka. Potom jsme stavěli věže z matrací, kdo ji měl největší, vyhrál. Kocour potom postavil bludiště ze stolů, matrací a židlí.

Po obědě jsme šli ven a po večeři jsme házeli šiškami a šli jsme spát. Druhý den jsme hráli karty, ducha nebo švábí salát. Pak se vyhlásili vítězové a my jsme šli na snídani. Po ní jsme se sbalili a dali jsme si oběd, kterému Sysel říkal riziko, i když to bylo rizoto. Pak nás čekala cesta domů. Ve vlaku jsme si dodělávali, co nám chybělo v Nováčkovi. Na nádraží už na nás čekali rodiče.

TŘIDENNÍ VÝLET

DAVID HAVLÍČEK

✓ pátek večer jsme se srazili na Hlaváku. Odtud jsme jeli vlakem, kde jsme si mohli sednout, a jeli jsme do Čáslavi. Trvalo to středně dlouho. Když jsme dojeli vlakem, tak nás čekala dlouhá vycházka do divné klubovny. Po dlouhé vycházce jsme měli večeři, tu jsme si přivezli z domova. Potom jsme si zahráli hru na houby, do políček s dírkou se daly houby a na žlutém je vždycky houba, tak si pak můžeme vzít ty houby dvě. Na políčku se sedmičkou jsme se vraceli na start, jinak je to ze začátku stejné jako Člověče, nezlob se. Po té hře na houby jsme šli ven s baterkou vyrobit stany. Potmě. Když jsme si vyčistili zuby, šli jsme spát. Daník s Ondrou ze začátku pořad zlobili, tak jsem nemohl usnout. Dělalí baterkodiskotéku.

Ráno nás vzbudil Sysel a hráli jsme na sochy. To hrají všichni, jenom jeden ne a to jsem byl já. Tlesknul jsem, to se nesměl nikdo hýbat, když jsem tlesknul podruhé, tak se mohli hýbat, nebo spíš museli, jinak by vypadli. Potom jsme hráli Mrazíka, první kolo byl mrazík Pěťa a Jahůdka byla sluníčko. V druhém kole byl mrazík Ondra a Pěťa sluníčko. Ve třetím kole byl mrazík Sysel a sluníčko Terka. Další kolo byli všichni mrazíci a Sysel utíkal. Za chvíli přišel Beňa s Mudrcem, že už mají snídani. Po snídani jsme hráli zase na houby. Potom jsme vyrazili ven. Zahráli jsme si hru na skupinky, modrou a zelenou, já s bráchou jsme byli v zelené skupince. Beňa řekl, že v Čáslavi shořelo pár domů a my je musíme postavit. Na to potřebujeme peníze, cihlu a trochu železa. V další hře každý běžel ke skále, kde byla hromada

věcí. Vzali jsme si to, co si myslíme, že potřebujeme, když hoří dům a my se musíme zachránit. Bylo tam třeba rádio, plyšák, kdybysme měli nějakého oblíbeného, nebo mejdlo. Nebo taky jídlo a Dorotka byla s námi ve skupince a Jahůdka řekla: „Jídlo, to se hodí.“ A Dorotka řekla: „Jo, zrovna klobása.“ A pak jsme si zahráli hru, ve které se muselo běžet tak, abychom se dotkli klubička dřív než druhí, pak jsme dostali bod, ale jenom když nás při tom nikdo nechytil. A pak jsme stavěli z matrací horu tak, aby nespadla. Zelená skupinka vyhrála. Měli jsme za to dvě náhodné kartičky do hry. Já jsem si vylosoval železo, tak jsme je nakonec měli dvě. Potom Kocour postavil tunel z matrací a stolů a Gába nám to ničil. Mezitím jsem ztratil ve stanu čepici. Večer jsme ještě stříleli šiškami na strom a děti z první třídy a školky mohly házet z největší blízkosti. Starší děti házely z větší dálky. Pak přišel na řadu fotbal. Po návratu do klubovny jsme mohli hrát buď na ducha, nebo prší nebo hru se zeleninou. To tam třeba Mudrc dal květák a řekl, že to je paprika. Potom jsme si vyčistili zuby a šli jsme spát. Pěťa s Daníkem na mě svítili baterkou.

Ráno, když nás Sysel vzbudil, jsme balili. Stihli jsme ještě se nasnídat a naobědvat. Přijeli jsme pozdějš, protože jsme moc dlouho spali, tak jsme místo oběda měli snídani a hodinu po tom oběd. Pak jsme sbalili stan a odjeli jsme do Prahy.

ZPRÁVA O CESTĚ DO ORLICKÝCH HOR

PÍDALA/OS

Po delší době jsme se s Janem vydali na výlet s odskautským klubem. Zlákala nás především možnost vidět další část opevnění postavených ve třicátých letech minulého století na obranu Československa před fašistickým Německem.

Naše výprava čítající 8 osob a řidič se sešla v pátek 20. 5. 2016 na našem seřadišti tj. u stanice metra Skalka cca 16,30 hodin. Naložení bágů proběhlo bez problémů a tak jsme vyrazili směr dálnice Hradec Králové. Byl pátek a tak se daly předpokládat dopravní potíže, které samozřejmě nastaly – do Hradce jsme jeli krokem což poskytlo možnost klidného pozorování krajiny (koně, prázdná i obsazená čapí hnízda). Perličkou bylo neodstraněné dopravní značení po dopravní nehodě a tím pádem vychování řidiče toto respektovali a tvořila se kolona. Za Hradcem už

byla pohoda ale nabrali jsme velké zpoždění a tak Berdy volal paní ubytovatelce aby měla s námi strpení. Najít tu správnou odbočku k chatě jsme našli na podruhé což mě obnovilo vzpomínku na náš příjezd na sraz texmenclubu. Zbytek tohoto večera proběhl bez větších potíží (při ubytování se vždy nějak najdou). Jenom ten gril se nějak nepovedl (nejspíše za to mohl pozdní příjezd ve 19,30 hodin). Když se zítra začne dříve bude to jistě lepší. Musím ještě poznamenat, že mi členové popřáli k narozeninám (70let) a dostala jsem pěkný dort a dvě lahve vína. Za vše všem upřímně

děkuji. Druhý den byl věnován výše zmíněným opevněním. Nejprve jsme se zastavili na přehradě na hrázi a konstatovali, že je zde velké množství ryb (kapří) - poté jsme pokračovali směr opevnění. Především bunkr jménem Hůrka nás velmi zajímal a to z důvodu, že zde byl velitel poručík Hrad, který pro nesouhlas s nařízením opuštění bunkru a tím vlastně kapitulaci čs. armády se zde pokusil o sebevraždu a na následky postřelení umíral 4 dny. To byl smutný konec jednoho z tisíců našich vojáků připravených se bránit napadení fašistického Německa. Zde nás průvodce seznámil pro mnoho

z nás zatím ne příliš známou historii celníků v předválečném Československu. A to od jeho vzniku v r. 1918 až do rozpuštění celní zprávy Němci v r. 1939 poté i pokračováním od roku 1946 do r.1989, kterážto činnost je nám známa. Nutno poznamenat, že je poručík Hrad pohřbený na bohnickém hřbitově a náš klub se o jeho hrob stará. Dále jsme navštívili bunkr Hůrka, který byl především zásobovacím. I zde se ukázalo, jak dobře byla první republika připravena na obranu a my musíme jen smeknout před schopnostmi dřívějších projektantů i řemeslníků. Z časových důvodů jsme museli vynechat rozhlednu

v korunách stromů (jako je na Šumavě) a po návštěvě Loganovy rozhledny a obědě jsme navštívili klášter, kde byli za komunistů internováni kněží. Pak jsme se vrátili na základu. Pokračovalo se

v grilování, které již dopadlo lépe, protože bylo více času. Při posezení u ohně, který dobře udržoval Božo a Loganové kytare brzy nadešel čas jít spát. Ještě se rozhodlo, že zítra navštívíme nedaleký Potštejn, kde trávil svá dětská léta Bonzo, kde je pěkný hrad (nyní jen trosky - byl částečný) a také místní pouť. Nadešel náš poslední den. Ráno je trochu zmatek jako vždy, když se snídá a balí a to hned 9 lidí najednou. Vše dobře dopadlo a měli jsme do 9,30 (doba předání chaty) posedět a podívat se po okolí i pořídít pár posledních fotek. Do Potštejna jsme dorazili dprostřed poutové vřavy a tak rádi zamířili do lipové aleje, kde nám Bonzo ukázal domek svého válečného dětského pobytu a začali stoupat k výše zmíněnému hradu. Historie hradu sahá až do dvacátého století a mezi jeho majitelé patřili jak Lucemburkové, Habsburkové a také Přemyslovci. Mezi nimi i Karel IV., jehož výročí si letos připomínáme. Hrad je také známý tím, že v jeho útrokách se údajně nalézá velký poklad. Mnoho hledačů se jej snažilo nalézt - leč marně. Paní průvodkyně měla velmi pěkný a rozsáhlý výklad a tak se jsme si rozšířili vědomosti. Po nákupu suvenýrů a občerstvení jsme se odebrali k vozu. Jen Logan ještě na pouti koupil oplatky a Píďala kvalitní český česnek. Oběd jsme absolvovali v Doudlebech a pak již hurá do matičky Prahy. Cestou většina osazenstva spala, jen Berdy statečně řídil svůj vůz. V Praze byl velmi laskav, protože všechny zavezl co nejbližše jejich domovu - v Letňanech byla zajižďka kvůli koncertu. Takto byl zakončen naučný i zábavný zájezd do Orlických hor.

KVĚTINKOVÝ DEN

Český den proti rakovině

11. 5. 2016

Každý rok kladu v březnu před oddílovou radu dotaz, zda se budeme chtít přihlásit na další Květinový den a i v letošním roce jsme se rozhodli zúčastnit. Přestože se obecně Junák od sbírkových činností spíše odchyluje a hledá jiné způsoby jak pomoci společnosti či svému okolí, jako je třeba rozbíhající se Skautský dobrý skutek, a třeba i u tradičního čištění Botiče debatujeme nad jeho smysluplností, když jsou meandry čím

dál v lepším stavu, my jsme na tuhle sbírku nezanevřeli.

Stejně jako spousta dárců, kteří každoročně přispívají – možná se nám líbí ona kytička, možná je to tím, že jde o známou a oblíbenou sbírku a nemusíme nikomu složitě nic vysvětlovat ani nikoho přesvědčovat, možná nám přijde podpora prevence a výzkumu rakoviny jako opravdu důležitá - nevím, asi máme každý svoje důvody. Také máme možnost objevit v sobě skrytý talent podomního prodejce, jako letos Matěj nebo se trochu oťukat v prvním kontaktu s cizími lidmi jako Anča, i to přece stojí za to. Rád bych ještě závěrem poděkoval všem účastníkům z 305ky – Hermioně, Vlnci, Špagetkovi, Vzpomínkovi, Slavíkovi, Čičovi, Hláskovi, Želvovi, Anče a Matějovi.

NAPO

ZAKLADATEL PĚTATŘICÍTKY LADISLAV RAČKI

ZA 35. OS KLUB KAREL SKÁLA - SABU

Letos slaví 35. středisko 99. výročí založení. Kdo byl Ladislav Rački?

Ladislav Rački byl skautský vedoucí (jugoslávského původu). V roce 1917 založil 35. skautský oddíl v Praze - Libni. Byla to „Pětatřicítka“ a ta se stala základem našeho dnešního střediska. Tím je naše středisko jedním z nejstarších v Praze i v celé ČR.

S Berdym, Loganem a dalšími již jsme mluvili na téma oslav 100. výročí našeho střediska. Ale kdo byl Ladislav Rački a jaké byly jeho další osudy? Nemáme zatím ani jeho fotku.

Atri vydal knížku „Historie skautské Pětatřicítky“ v letech 1992 a 1997. Tam je o Láďovi jen to málo, co jsem napsal zde.

Dále se o něm píše v knihách a vzpomínkách Jaroslava Foglara - Jestřába. V roce 1925 jel osmnáctiletý Jestřáb jako vedoucí na první skautský tábor.

U Ledče nad Sázavou nedaleko „Sluneční zátoky“ potkal zkušeného skautského vedoucího Láďu Rački. Tomu bylo tehdy asi 26 let. Pomohl tehdy Jestřábovi a přenechal mu postavený tábor. Pak ale jeho stopy mizí. Atri píše jen, že se Láďa stěhoval na jih. Nikdy jsem se Atriho na Láďu neptal a nepamatuji si ani, že by se někdy po roce 1968 někde objevil na nějaké akci. Když jsem na internetu zadal „Ladislav Rački“, objeví se vzpomínka Jaroslava Foglara, „Sluneční zátoka“ a Atriho účast na setkání ve „Sluneční zátocce“ v roce 2006 v souvislosti s „legendární skautskou pětatřicítkou“. Objeví se také seznam zemřelých na Olšanských hřbitovech v Praze. V části VIII/9 (na severovýchodě hřbitova - vchod z ulice Jana Želivského je nejbliže) je dle seznamu rodina Rački - Račkiová, Kulík - Kulíková. U jména Ladislav Rački je letopočet 1974, asi rok úmrtí. Dle toho soudím, že Láďa žil v letech 1899 - 1974. Byl jsem tam již dvakrát, ale hrob zatím nenašel. Úsek je velký a asi čtvrtina hrobů je zarostlá a skoro nečitelná. Dnes je více možností. Např. registr obyvatel, důchodový úřad, katastrální úřad (Láďa mohl vlastnit domek nebo zahrádku atd.) Kdo můžete a máte možnost, pátrejte prosím po Láďovi a jeho minulosti. Zaslouží si, abychom na něho vzpomněli a nezapomněli. Záměna jména je skoro nemožná, je to velmi neobvyklé jméno.

Moc děkuji!

anketa

JAK DLOUHO UŽ JSI VE SKAUTU?

PANDA: 10 let.

SLAVÍK: No, už to bude osm let, ach ten čas...

VZP: Asi sedm let myslím.

KRAB: Myslím, že cca od čtvrtý třídy, ale byl jsem originální a začal jsem chodit v únoru.

BREPTA: Přesně nevím, skoro od narození. Prostě hrozně dlouho.

MRŇOUS: 11 let.

ŽABKA: 14 let...což je teď přesně půlka života. Cool!

MUDRC: 21 let.

POM: 11 let.

TECKLIS: Zhruba půl života.

PUTOVÁNÍ ZA KARLEM IV.

STANDA

✓ sobotu 7. května 2016 uspořádal Klub českých turistů akci nazvanou Putování za Karlem IV. k 700 výročí narození římského císaře a českého krále Karla IV. Bylo připraveno 6 pěších tras, 2 cyklotrasy a 2 vodácké trasy se společným cílem na Karlově náměstí. Zde u sochy Elišky Krásnohorské byl od

10.00 do 18.00 hodin stánek, ve kterém byl cíl všech tras. Celková účast byla 444 lidí, z toho 424 na trasách a 20 pořadatelů. Nejméně navštívené byly cyklotrasy. Dohromady byli čtyři účastníci. Nutno podotknout, že tím cyklistou, který absolvoval trasu 33 km z Újezda nad Lesy byl náš Marcel Hádlík. Naši členové z 309. oddílu, respektive KČT Praha - Karlov oddíl Střelka se zapojili do trasy po Újezdě a hlavně pak při pořadatelské službě v cíli, kdy v cílovém stánku razítkovali, nebo informovali turisty i ostatní zájemce o aktivitách KČT a pořádaných akcích. Bylo to dosti náročné, neboť zde byli od stavby cílového stánku až po jeho zrušení ve večerních hodinách. Byla zde dobrá parta a dle potřeby se všichni lidé vystřídali v činnosti. V části Karlova náměstí probíhala akce městské části Praha 2, nazvaná - Všechno nejlepší Karle IV.! - s kulturním programem, soutěžemi pro děti a prezentací různých institucí. Také nutno

podotknout, že členové KČT měli na průkaz vstup zdarma na věž Novoměstské radnice. Účastníci obdrželi v cíli pamětní list, absolventskou vizitku (samolepku) a několik krásných razítek. Pořadatelé pak pamětní list s osobním poděkováním generálního sekretáře KČT Mgr. Mojžíra Nováčka.

LÉTO VE ZNAMENÍ 125LETÝCH VÝROČÍ

STANDA

Letošní léto bude ve znamení stovacetipětiletých výročí, týkajících se turistiky. Jedno a čtvrt století uplynulo od doby, kdy v Praze na nynějším Výstavišti v Holešovicích probíhala Jubilejní všeobecná zemská výstava. Na ní se také prezentoval Klub českých turistů pavilonem vybudovaným

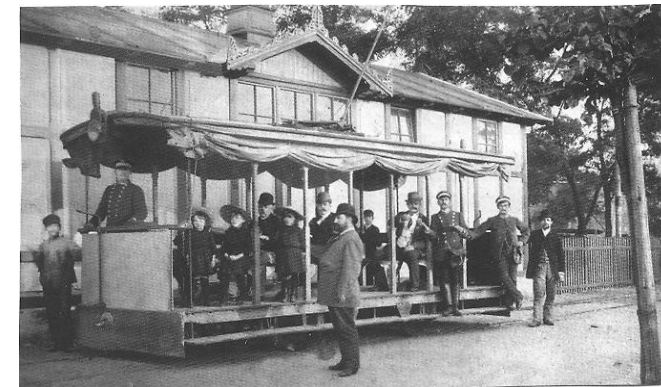

jako kopie tehdy již zaniklé brány Šipka z opevnění Vyšehradu. Po výstavě byl v r. 1892 rozebrán, přenesen na Petřín a zde postaven jako Zrcadlové bludiště. Původní dioráma „Boj se Švédy na Karlově mostě“ v něm zůstalo.

15. července 1891 se rozjela od Letenského zámku do Královské obory první elektrická dráha v Praze i Čechách, vybudovaná Ing. Fr. Křížikem. Navazovala na Letenskou lanovou dráhu jezdící od Vltavy, na systému vodní převahy. Poslední fragmenty lanovky je možno před Letenským zámekem vidět dodnes.

Druhá pražská lanová dráha jezdila od 25. července 1891 z Újezda ke

Hladové zdi na Petříně. Jako pohon sloužila vodní převaha – do nádrže pod vozem, který sjížděl dolu se napustila voda a přes kladku vytáhla druhý vůz nahoru. Takto jezdila až do první světové války. Prodloužení na vrchol s probouráním Hladové zdi došlo až při její rekonstrukci a modernizaci na elektrický pohon v letech 1930 - 1932. Tak vydržela až do r. 1965, kdy jí zničil sesuv půdy. Znovu byla otevřena po rekonstrukci 15. června 1985. Ještě nutno dodat, že v letošní zimní sezoně proběhla její rekonstrukce a oprava, byla vyměněna mostní konstrukce stanice Nebozítek a znovu je ve své plné kráse.

Posledním a dá se říci nejviditelnějším počinem se stalo otevření rozhledny na vrchu Petřín. Byla otevřena 20. srpna 1891. Postavena byla na popud členů KČT, které inspirovala pařížská Eiffelova věž. Na stavbu petřínské rozhledny také členové KČT přispěli. Ta stojí v nadmořské výšce 324 m a má výšku 60 metrů. Na vrcholové vyhlídkové místo vede 299 schodů nebo výtah. Zde zmíněnými místy povede v sobotu 27. srpna 2016, 26. ročník Pochodu k výročí otevření rozhledny na Petříně, na kterém bude (jako tradičně v posledních asi patnácti letech) zajišťovat náš oddíl kontrolu u Výstaviště.

SMRT KRÁLE VÁCLAVA III. ANEB NEVYŘEŠENÁ VRAŽDA V OLOMOUCI KAREL A DANIEL SKÁLOVI

Letos 4. srpna, až budeme někde na prázdninách, uplyne již 710 let od smrti Václava III. Bylo to roku 1306 a my z dějepisu můžeme toto datum znát jako vymření Přemyslovců po meči. Teď se pochopitelně a zcela právem všude psalo o výročí 700 let narození Karla IV. Psali jsme o něm i v LOKALI.

V tomto článku jsem musel udělat „skok“ a z roku 1306 postoupit hned do roku 1310, kdy nastoupil na český trůn král Jan Lucemburský. Za tyto 4 roky se totiž událo tolik zajímavého a napínavého, že to vydá na samostatný článek nebo vlastně detektivní příběh. Prvně si musíme znovu připomenout, že kdyby se nestala olomoucká vražda, nikdy by na českém trůnu nebyl Karel IV., dokonce by se ani nenarodil. Protože jeho rodiče Jan Lucemburský a Eliška Přemyslovna by se patrně nikdy ani nepotkali. Římský král Jindřich VII. - Lucemburský by nedal svého syna za muže české princezny, pokud by nebyla dědičkou trůnu po svém zemřelém bratrovi, který neměl žádného dědice.

A teď se tedy vydejme do roku 1306 a pátrejme společně po vrahovi krále Václava III. Kolik lidí už se o to pokoušelo a k jednoznačnému názoru nikdo nedošel. I my budeme jen uvažovat, jak to asi mohlo tenkrát být a pokusíme se i označit pachatele. Jednoznačný důkaz ale najít nemůžeme. Informace budeme čerpat z internetu i mnoha knih. Spisovatel Miroslav Ivanov udělal výborný tah a vzal si na pomoc zkušeného kriminalistu „pražské mordparty“ majora Dalibora Daňka, který byl tehdy po čtyřicetileté praxi krátce v důchodu. Některé jeho myšlenky si zde zkrátíme napíšeme. Jako jeho referenci uvedu, že v jiném případě smrti krále Ladislava Pohrobka mj. Daněk správně určil, že Jiří Poděbradský je nevinen a zhruba za 10 let tuto teorii vědecky potvrdil Mudr. Emanuel Vlček, který určil z kostí zemřelého, že mladý král trpěl leukémií a nebyl tedy otráven, jak se dlouho myslelo.

Kolem roku 1300 vlastnil tedy rod Přemyslovců 3 královské koruny. Václav II. vládl českému království po svém otci Přemyslu Otakaru II. Když zemřel polský král Přemysl Velkopolský, měl jen jedinou dceru - Elišku Rejčku. Tu si vzal za druhou manželku právě Václav II., protože jeho první manželka Guta Habsburská již zemřela. Tím získal nárok na polskou korunu. Podobná situace byla i v Uhrách, kde byla dědičkou Alžběta Uherská. S tou byl zasnouben mladý Václav III., v Uhrách nazývaný jako král Ladislav V. Byl však ještě velmi mladý a tak ho zastupoval otec - Václav II., který ale 21. června 1305 zemřel. Dožil se věku jen necelých 34 let. Měl špatné zdraví. Velmi se na něm podepsala doba, kdy byl jako malý chlapec po bitvě na Moravském poli a smrti otce Přemysla Otakara II. vězňem Otou Braniborským na novém hradu Bezděz. Tady se vypráví, že malý Václav II. dostal od svého žalářiáka ptáčka v kleci, aby mu nebylo v cele smutno. Ten ale klec otevřel a zamřížovaným oknem pustil ptáčka ven. Ať má svobodu alespoň on ...

Teď ale Václav II. zemřel a na trůn nastoupil Václav III., kterému nebylo ještě ani 16 let. Brzy poznal, že sám bez pomoci otce 3 královské koruny neudrží. V Polsku se snažil korunu získat Vladislav Lokýtek a v Uhrách Karel Robert z Anjou. Oba budou v našem seznamu podezřelých. Mladý král Václav III. se tedy vzdal uherské koruny a zrušil zasnoubení s Alžbětou Uherskou. V říjnu 1305 se v Brně oženil s krásnou Violou Těšínskou, která byla ve stejném věku a byla snad také dědičkou Těšínska, spojnicí mezi českou a polskou korunou. Na jejich svatbě byl jako host i Ota Bavorský, který se také ucházel o uherskou korunu. Václav III. se vzdal této koruny a předal Otovi uherské korunovační klenoty, které odvezli s otcem z Uher roku 1304. Tím ho vlastně navrhl na svého nástupce, jako konkurenta Karla Roberta z Anjou.

Tím získal spojení na jihu a chystal se vojensky zasáhnout v Polsku proti Vladislavu Lokýtkovi a polskou korunu si udržet. Královská pokladna byla ale prázdná. Tři koruny přece jen stály jeho tatínka Václava II. hodně peněz. A tak musel k nelibosti české šlechty svolat «Zemskou hotovost». To bylo něco, jako kdyby se dnes vyhlásila mobilizace. Pokud král měl dost peněz, mohl si najmout žoldnéře. Takhle nikdo nic nedostal a ještě si hradil všechny náklady. Navíc bylo podmínkou,

že zemská hotovost se smí svolat jen k obraně země. A je tažení na Krakov obrana Čech? I to se šlechtě nelíbilo. Všichni se scházeli v Olomouci, odkud se mělo společně vyrazit dál. Václav III. dorazil už někdy dříve a bydlel v děkanském domě. Kdy odjel z Prahy nevíme, ale ještě 2. 7. 1306 vydal v Praze listinu, ve které věnuje olomouckým měšťanům malý kousek lesa, jakési odškodnění za škody, které vzniknou srazem zemské hotovosti. A teď se dostáváme do kritického okamžiku pro Václava III. a rod Přemyslovců. 4. srpna 1306 za parného odpoledne odpočíval Václav III. na lůžku. Co se přesně stalo nevíme. Ale mohlo se to udát třeba takto. Mladý král usínal a v polospanku zaslechl kroky. Mohl jít komorník a tím mohl být Konrád z Botenštejna nebo z Mulhova. Chodil tu teď ke králi často. Ale kroky se nezastavily a pořád se blížily. To přišlo Václavovi III. divně. Pootevřel oči a uviděl siluetu muže s dýkou. Vedle postele na zemi má v pochvě meč. Má se vrhnout pro zbraň nebo jen holýma rukama na útočníka? Toto rozhodnutí už nestačí udělat... Útočník mu zasadí 3 bodné rány do hrudníku a mladý král umírá. Nemá dědice a ani Viola zatím nečeká po deseti měsících od svatby děťátko, které by mohlo být dědicem trůnu (jako např. Ladislav Pohrobek po smrti Albrechta Rakouského). Rod Přemyslovců vymírá po meči.

Kdo byl pachatelem nebo objednavatelem vraždy? Mohl to být vlastně kdokoli, ale nějaké zápisy ve starých kronikách najdeme a můžeme tedy začít pátrat. Pomáhat nám bude (samozřejmě nepřímo) již zmíněný zkušený kriminalista major Dalibor Daněk. Víme o něm jen tolik, že v roce 1976 byl krátce ve výslužbě. Když řešil případy vražd, měl své «věrné pomocníky» - služební průkaz kriminalisty (placku), pistoli ráže 7,65 mm a svou chytrou a zkušenou hlavu. Při řešení středověké vraždy už první dva pomocníky nepotřeboval. Pachatele i podezřelý již potkat nemůže, ale svou hlavu bude potřebovat o to více. Dvě stará kriminalistická pravidla říkají: «Za vším hledej ženu...» a «Kdo by měl z vraždy užitek?» A tak budeme společně sestavovat seznam hlavních podezřelých osob v náhodném pořadí. Tak dámy mají přednost. 1) Alžběta Uherská, se kterou zrušil Václav III. zasnoubení, se mohla cítit uražena a najmout vraha. 2) Eliška Rejčka, mladá krásná vdova po Václavu II. a ač jen o rok starší, nevlastní matka Václava III., která se zakrátko vrátila na trůn jako manželka Rudolfa Habsburského (ml.) a byla jedinou královnou v našich dějinách, která byla manželkou dvou králů a tedy vlastně dvakrát královnou (nyní je pochována v Brně) 3) také mladá a krásná manželka Viola Těšínská (příčinou mohly být třeba manželské neshody či nevěra) 4) Vladislav Lokýtek, který by se tak vyhnul bitvě o polskou korunu a zbavil by se konkurenta 5) Karel Robert z Anjou - uchazeč o uherskou korunu 6) česká šlechta - všem panovníkům dělala větší či menší problémy, nejradší by si nenechala poroučet vůbec a tak se mohla chtít zbavit i Václava III., který brzy začal energicky vládnout po vzoru otce a dědečka (Václava a Přemysla) a dal také najevo, že po návratu z Polska začne vymáhat zastavený nebo neprávem zabraný královský majetek, např. hrady. Slabý a neschopný panovník by se jim hodil lépe. Například další podezřelý. Označíme ho číslem 7) Jindřich Korutanský - králův švagr, protože si v únoru 1306

narychlo vzal Václavovu nejstarší sestru Annu Přemyslovnu a měl by tedy po smrti Václava bez dědice nárok na český trůn, kam také zakrátko dvakrát usedl. Před cestou do Polska ho dokonce Václav III. pověřil správou země. 8) římský král Albrecht Habsburský a jeho syn Rudolf Habsburský (ml.), pro kterého chtěl otec získat český trůn. Rudolf se oženil s královnou vdovou Eliškou Rejčkou a tím posílil svůj nárok nejen na českou, ale i polskou korunu, protože Eliška byla její právoplatnou dědičkou. Komorníka Konráda nebudeme do seznamu ani psát a nebo ho škrtneme hned jako prvního. Sice vyběhl od mrtvého krále se zakrvavenou dýkou v ruce a chtěl něco říci, ale byl hned na místě ubodán stráží. Aby nemluvil? Kdo vydal rozkaz strážím? Možná Jindřich z Rožmberka nebo Holen z Vildštejna? Pachatel bodl krále 3x. Byl to někdo, kdo už v životě zabíjel. Třeba v bitvě. Kdyby bodl jednou, polekal se a vyběhl... Snad. Možná. Ale vrah 3x nebudne a pak nevyběhne ven se zakrvavenou zbraní. To

mi připomíná jeden příběh, kdy známý údajný atentátník prý zabije amerického prezidenta, pušku nechá na místě činu a klidně odejde do kina, kde je pak zatčen. Zakrátko je sám zavražděn. Pan major ke komorníkovi Konrádovi řekl, že takhle nejedná vrah. Za 40 let služby se s tím nesetkal. Tak kdo tedy vraždil nebo zaplatil vrahu? Při každé vraždě je podezřelý partner či partnerka. Alžběta Uherská, odmítnutá snoubenka, se mohla cítit uražena. Ale byl to plánovaný sňatek z rozumu, o kterém rozhodli jiní. S Václavem zatím nebyla a nemohlo tedy jít o zrazenou nešťastnou lásku. Sama vraždit nemohla, byla v tu dobu ve Vídni, stejně by nedokázala 3x bodnout, byla to mladá dívka a i v přestrojení by byla nápadná. A najmout si vraha? Na to neměla ani peníze, ani možnosti. Škrtneme jí tedy ze seznamu podezřelých. A co mladá manželka Viola Těšínská? Jaký byl vztah mladých manželů nevíme. Ale možná se vzali z lásky, což v té době mezi panovníky bylo zcela vyjímečné. Ale i kdyby mezi manželi nastaly nějaké spory či nevěra, co by Viola získala? Byla dcerou méně významného šlechtice a najednou byla manželkou krále. Co více si mohla přát a stejně jako u Alžběty, jak by to provedla. Později se sice provdala za Petra z Rožmberka, ale až za 10 let. Tak dlouho by asi nedokázali případný dřívější vztah tajit. I zde dáme na zkušenosti kriminalisty mjr. Dalibora Daňka a také Violu z našeho seznamu škrtnáme. Další podezřelý je Karel Robert z Anjou, konkurent v boji o uherskou korunu. Od října 1305 se však hlavním konkurentem stal Ota Bavorský a tak by se případný útok měl vztahovat spíše na něho. Dalším podezřelým se může zdát Václavův švagr Jindřich Korutanský. Měl za manželku nejstarší Václavovu sestru Annu a tím nárok na český trůn, když už nebyl řádný dědic v mužské linii. Vyhovovalo mu i místo vraždy na českém území. Vojsko se nevzdálí ze země a může čelit případnému útoku dalšího zájemce o českou korunu Albrechtu Habsburskému se synem Rudolfem. Přítomnost českých pánů je i nutná pro rychlou volbu za krále, což se také nejprve stalo. Na druhou stranu byl ale Jindřich Korutanský slabý a zbabělý a neměl odvahy riskovat. Před vraždou měl jisté druhé místo v království. Po vraždě měl naději na první místo, ale také mohl úplně vypadnout ze hry v případě volby jiného krále. Napřed dosáhl toho, že byl zvolen, ale pak na podzim roku 1306 bez boje uprchl před Albrechtem a Rudolfem, kteří dorazili s vlastním vojskem (roku 1307 Rudolf Habsburský ml. zemřel a Jindřich Korutanský se nakrátko vrátil na trůn, aby v prosinci roku 1310 znovu uprchl před Janem Lucemburským, synem následujícího římského krále, o kterém jsme již psali v minulém čísle LOKALI). Jindřicha Korutanského také škrtnáme, neodvážil by se této riskantní hry tím, že by zorganizoval vraždu svého švagra Václava III.

A již máme tedy poslední čtyři podezřelé. Vladislava Lokýtku - příštího polského krále, Habsburky, královnu vdovu Elišku Rejčku - která se jako jediná v historii stala podruhé českou královnou a na závěr českou šlechtou. Vladislav Lokýtek měl omezenou možnost zorganizovat vraždu v Čechách a pokud by to bylo odhaleno, nikdo by nekryl pachatele např. vraždou komorníka a odhalil by ho. Vražda by se mu lépe organizovala na polském území. Navíc Václav III. byl pro něho přijatelnějším soupeřem, než například Rudolf Habsburský mladší s podporou tatínka - římského krále Albrechta. To jsou naši další podezřelí. Albrecht chtěl po vraždě Václava českou korunu pro svého syna Rudolfa. Byl tedy organizátorem vraždy on? Převezmeme tedy opět názor zkušeného kriminalisty majora Daňka. Ač na Albrechta s Rudolfem padalo velké podezření, hovoří v jejich nevinu dva důležité fakty. Nechali by krále a české vojsko dojet až někam ke Krakovu, aby mohli v Čechách snáze vojensky zasáhnout a hlavně, na tuto akci by se předem připravili. Albrecht s vojskem nemohl vyčkávat na české hranici, to by bylo velmi nápadné. Ale mohl by čekat např. v Norimberku či ve Vídni. Nebyl by tak podezřelý a stále by byl schopen rychle vpadnout do Čech. Ale co dělal Albrecht? Byl na vzdálené straně říše u řeky Rýn a tím Jindřich Korutanský získal proti němu náskok několika týdnů a nechal se zvolit českým králem. Albrecht dorazil do Čech už pozdě, takže musel sehnat velké vojsko a mnoho peněz pro českou šlechtu, aby volbu dodatečně změnila ve

Viola Těšínská
česká a polská královna
od 5. 10. 1305 do 4. 8. 1306

Území Přemyslovců

často opíjel a přitom rozdával např. města a hrady. Není to ale příliš pravda, což je zřejmé podle tehdy vydaných královských listin. Dalším důvodem k vraždě mohla být osobní pomsta jedince či skupiny. Kde se vražda stala? V domě děkana Budislava, který měl ale už 10 let vlastně pronajatý pan Albert ze Šternberka. V domě hlídaly jeho stráže. Hlídaly ale špatně nebo někoho schválně pustily? Major Daněk při pátrání našel dokument z roku 1284, který považuje za klíčový. Byl na něm seznam přívrženců Závíše z Falkenštejna (který nepodpořil Přemysla Otakara II. v bitvě na Moravském poli a vzal si pak později za ženu královnu vdovu Kunhutu). Na seznamu figurují i Šternberkové a jako poslední a asi nejmladší je uveden Hohen z Vildštejna (Závíš z Falkenštejna byl nakonec v době vlády Václava II. roku 1290 pod Hlubokou popraven a došlo i k zabavení části majetku jeho i dalších přívrženců).

Při pročítání starých kronik už mjr. Daněk na jméno Hohen z Vildštejna v souvislosti s podezřením dříve narazil v kronice Otakara Štýrského. Tam se píše zajímavá úvaha, že 12 šlechticů losovalo, kdo zabije krále. Házeli snad dvěma kostkami a Holenovi prý padly dvě jedničky, tedy součet dva (se synem Danielem jsme udělali pokus a 12x házeli. U nás by to tak jasné nebylo, jako nejmenší hod nám 2x padla jednička a dvojka a musel by se konat rozhoz). Mohlo to být i jinak, ale kde vzal kronikář Otakar Štýrský právě jméno Holena z Vildštejna, který tehdy tak známý nebyl? Další zajímavá fakta z jiného zdroje o Holenovi říkají, že v lednu 1306 žádal neúspěšně krále o vrácení majetku zabaveného po Závíšově popravě. Hohen byl prý ve službách Šternberků a dokonce svůj hrad Vildštejn (u Plzně) předal později do jejich majetku. Proč? Vraždu mohl vykonat sám nebo s pomocníkem a asi jej zahlédl komorník Konrád. Ten tedy vyběhl ven se zakrvavenou dýkou a tady mohl naopak Hohen zavolat na šternberskou stráž, že je to vrah a ať ho zabijí. Zda to tak opravdu bylo přesně nevíme a pravdu se s jistotou už asi nikdy nedozvíme. Mohlo tu jít o pomstu i o majetek současně.

Čtyřicet let zkušeností kriminalisty majora Dalibora Daňka musíme vzít také do úvahy. On se domníval, že pravda mohla být zhruba taková. To by mohl být také důvod, proč se pachatel nikdy nenašel. Konráda zabili a dále páni asi kryli jeden druhého. Kdyby kronikáři něco přeče jen tušili, mohli se bát toto napsat. Možná, že Otakar Štýrský (v Rakousku) už se českých pánů tolik bát nemusel a napsal tedy více, podle toho co třeba někde slyšel. Faktem je tedy to, že 4. 8. 1306 byl zavražděn král Václav III. a rod Přemyslovců vymřel „po meči“. Nyní je to tedy 710 let. A pak už navazuje článek z minulého LOKALI, jak to bylo s českým královstvím dál. Jen napíšeme ještě poslední poznámku, že Václav III. byl 6. srpna 1306 narychlo pohřben v Olomouci a teprve roku 1326 nechala jeho sestra Eliška Přemyslovna (maminka Karla IV.) převézt ostatky mrtvého do Zbraslavského kláštera u Prahy a nechala je uložit vedle jejich tatínka Václava II.

DESÁTERO LESŮ ČR PRO CHOVÁNÍ V LESE

1. Kdo v lese křičí, zvěř neuslyší
2. Sazenice a semenáčky netrhej, raději je obcházej
3. Lesní plody mlsej, ale i lesní zvěři je dopřej
4. Na kole a běžkách po značených stezkách a cestách
5. Mimo značené stezky chod' vždy jen pěšky
6. Nechod', kde se kácí stromy, můžeš býti ohrožený
7. Pro táboření si vybírej jen vyhrazená místa,
tam je bezpečnost tvá i lesa jistá
8. Nerozdělávej oheň v lese,
před požárem se les i zvěř třese
9. Krásy přírody obdivuj a vždy je ochraňuj
10. Vždy na les pamatuj a odpadky do něj nevhazuj

KDO TO ŘEKL

UHÁDNEŠ, KDO ŘEKL CO?

1. Žena je jako lilie: jemný muž se jí neodvážil dotknout, ale přijde osel a sežere ji.
2. Neříkám, že nechci umřít. Jen nechci být u toho, až se to stane.
3. Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nikdy nedělá nic.
4. Je lepší shořet než vyhasnout...
5. Kdo tě nechce, ten si tě nezaslouží.
 - a. Carlo Goldoni
 - b. Francois Duc de la Rochefoucauld
 - c. Kurt Cobain
 - d. Theodore Roosevelt
 - e. Woody Allen

CALVIN A HOBBS

SLOVO ČÍSLA

ELUCUBRATE /ILJŮKJUBREJT/

= pracovat v noci při světle svíček, synonymum: to burn midnight oil (pálit půlnoční olej)
také synonymum pro způsob, jakým je velmi často doděláváno Lokali :-)

KDO TO ŘEKL:

1b 2e 3d 4c 5a

Dva vlci

Jednoho večera vzal starý Indián svého vnuka a vyprávěl mu o bitvě, která probíhá v nitru každého člověka.

Řekl mu: „Synku, ta bitva v každém z nás je bitva mezi dvěma vlky.

Jeden je zlý. Je to vztek, závist, žárlivost, smutek, sobeckost, hrubost, nenávist, sebelítost, falešnost, namyšlenost a ego.

Ten druhý je hodný. Je to radost, pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, věrnost, soucit a důvěra”.

Vnuk o tom všem přemýšlel a po minutě se zeptal: „A který vlk vyhraje?”

Starý Indián odpověděl: „Ten, kterého krmíš.”

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
3. číslo 2016, ročník XXXI.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 11. 9. 2016

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz